

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce

TRIPS, spol. s r. o.
sídlem Ruská 592/44, Praha 10 - Vršovice
zastoupený advokátem JUDr. Ivanem Malým
sídlem Stallichova 11, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému

Ministerstvo zemědělství
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti

Město Říčany
se sídlem Masarykovo náměstí 53/40, Říčany

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2021, č. j. MZE-59612/2021-11181,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 8. 11. 2021, č. j. MZE-59612/2021-11181, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 000 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Ivana Malého.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr zemědělství (dále jen „žalovaný“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „Ministerstvo zemědělství“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 3. 2021, č. j. MZE/19275/2021-15132, kterým Ministerstvo zemědělství podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném od 1. 2. 2021 do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) rozhodl ve věci stanovení bilančních nároků na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů a vodárenských soustav tak, že stanovil bilanční nárok pro vodovod ve vlastnictví žalobce ve výši 7,45 % z celkového množství ve vztahu k ostatním provozně souvisejícím vodovodům pro veřejnou potřebu zásobovaných z tohoto zdroje.
2. Ministerstvo zemědělství v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že zahájilo řízení z moci úřední podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích ve věci stanovení bilančních nároků na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů a vodárenských soustav s ohledem na skutečnost, že nedošlo k dohodě jejich vlastníka (města Říčany) s vlastníkem připojeného vodovodu (žalobce). Zdrojem vody pro vodovod žalobce je výlučně vodovod města Říčany stejně tak, jako pro další provozně související vodovody společnosti Vintex a.s., společnosti Contera Investments III. s.r.o., společnosti KSF s.r.o., obce Březí a společnosti AOS a.s. Město Říčany je vlastníkem vodohospodářské infrastruktury v aglomeraci Říčany, a to včetně rozvodné sítě, hlavního vodovodního přivaděče a vodojemů, o čemž svědčí databáze Vybrané údaje z majetkové evidence (VÚME). Z provozní evidence (VÚPE) je zřejmé, že provozovatelem předmětné infrastruktury je 1. SčV, a.s. Za rok 2019 bylo žalobcem z vodovodu pro veřejnou potřebu převzato dle evidence VÚPE 64 331 m³ pitné vody. Z databáze VÚPE se za poslední čtyři roky v obci Křenice a města Říčany projevuje trend progresivního růstu spotřeby pitné vody, která odpovídá postupné dostavbě jednotlivých rodinných a bytových domů. Ministerstvo zemědělství v tabulce na str. 8 pokračující na str. 9 rozhodnutí uvedlo množství vody odebrané vodovodem města Říčany z vodovodu hl. města Prahy a množství vody předané městem Říčany do vodovodní sítě uvedeným subjektům (pozn. soudu společnost KSF s.r.o., AOS a.s., Vintex a.s., Contera Investments III. s.r.o., obec Březí a žalobce) za období od roku 2016 do roku 2019, a to včetně posouzení podílu vodovodu žalobce na zdroji pitné vody ve vztahu k ostatním provozně souvisejícím vodovodům.
3. Ministerstvo zemědělství uvedlo, že v rámci rozhodování o stanovení bilančního nároku pro vodovod žalobce vycházelo mimo jiné také z evidencí VÚME a VÚPE, které spravuje a ve kterých jsou uvedeny aktuální údaje o vodohospodářském infrastrukturním majetku obou účastníků, proto si nevyžádalo od příslušných vodoprávních úřadů spisy k výstavbě vodovodů v obci Křenice a Sibřina. Spisová dokumentace k výstavbě nemůže obsahovat nic, co by bylo rozhodné pro toto řízení. Jelikož byla v roce 2019 zajištěna plynulá dodávka pitné vody, nemohlo Ministerstvo zemědělství stanovit bilanční nárok nižší, než který byl realizován. Ministerstvo zemědělství dospělo k závěru, že bilanční nárok vodovodu ve vlastnictví žalobce na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinového vodovodu ve vlastnictví města Říčany odpovídá

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

7,45 % z celkového množství, které společnost Pražská vodohospodářská společnost a.s. z vodovodu hl. města Prahy předává městu Říčany. Tento bilanční nárok byl stanoven s ohledem na stávající množství vody předané ze skupinového vodovodu ve vlastnictví města Říčany, které pro žalobce v roce 2019 činilo 64 331 m³ s připočtením spotřeby vody, která je předpokládána s ohledem na již vydaná souhlasná stanoviska k připojení vodovodních přípojek, které nebyly dosud realizovány. Jedná se dle studie VRV a Znaleckého posudku č. 48-13/2019 o 137 přípojek pro rodinné domy pro 480 osob, kterými by mělo být podle směrných čísel potřeby vody dodáváno 17 280 m³ pitné vody za rok. Tento údaj nezohledňuje množství vody potřebné pro zalévání zahrad. Ministerstvo zemědělství poukázalo na omezené zdroje pitné vody, proto by se pro účel zalévání zahrad měla přednostně využívat srážková voda.

4. Žalobce podal dne 30. 4. 2021 proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství rozklad. Následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na usnesení Nejvyššího soudu č.j. 33 Cdo 4239/2018-129 ze dne 4. 1. 2018, ve kterém Nejvyšší soud potvrdil kompetenci Ministerstva zemědělství rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou v případě, že nedojde k dohodě vlastníka skupinového vodovodu či vodárenské soustavy s jednotlivými vlastníky nebo provozovateli připojených vodovodů. Žalovaný uvedl, že je zřejmé, že se v tomto případě jedná o skupinový vodovod, tímto vodovodem je předávána pitná voda do lokalit v obcích Křenice, Sibřina a Sluštice, tento vodovod je zároveň provozně souvisejícím s vodovodem města Říčany. K námitkám žalobce uvedeným v rozkladu žalovaný uvedl následující. K bodu 1.1: Zákon o vodovodech a kanalizacích neukládá skutečně povinnost vlastníkům provozně souvisejících vodovodů uzavřít smlouvu o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou, dává však kompetenci Ministerstvu zemědělství o tomto bilančním nároku na zdroj zásobování pitnou vodou v řízení zahajovaném z moci úřední rozhodnout, pokud nedojde k dohodě mezi těmito vlastníky podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, kterou jsou tyto osoby povinny uzavřít. Neuzavření této dohody je přestupkem podle § 32 odst. 2 písm. e) zákona o vodovodech a kanalizacích. K bodu 1.2: Zákon o vodovodech a kanalizacích nedefinuje pojem „bilanční nárok na zdroje zásobování pitnou vodou“, ale vychází z toho, že jde o podíl z množství pitné vody ze zdroje zásobování pitnou vodou pro jednotlivé připojené provozně související vodovody pro veřejnou potřebu, které používají převáděnou vodu z tohoto zdroje zásobování pitnou vodou tak, aby bylo zajištěno bezpečné a plynulé zásobování pitnou vodou všech připojených osob. K bodu 1.3: Pojem skupinový vodovod nebo vodárenská soustava jsou běžně používanými pojmy, které jsou použity v zákoně o vodovodech a kanalizacích i v prováděcích předpisech – např. vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích.
5. K námitkám žalobce, že napadené rozhodnutí považuje též za nesprávné pro neúplné zjištění skutkového stavu a nesprávné hodnocení dosud provedených důkazů, žalovaný uvedl následující. V souvislosti se změnami, ke kterým může v čase dojít, lze předpokládat možnost omezení množství vody ve zdroji zásobování pitnou vodou např. déletrvajícího sucha a z důvodů havárií zařízení nebo zhoršení jakosti vody ve vodním zdroji. V takovém případě, je nutné v případě nedohody vlastníků nebo provozovatelů provozně souvisejících vodovodů pro zajištění plynulého a bezpečného zásobování pitnou vodou rozhodnutí o bilančních nárocích vypracovat tak, aby podíly všech provozně souvisejících vodovodů odpovídaly co nejvíce reálné situaci vyplývající z množství vodovodních přípojek k nim, existujícím a provozovaným, existujícím ale dosud nevyužívaným a „odsouhlaseným“, které dosud nebyly realizovány. Žalovaný uvedl, že nelze přijmout tvrzení žalobce, že jako vlastník vodovodu pro veřejnou potřebu nemá možnost omezit používání vody z něj pro určité účely např. i zalévání okrasných zahrad. K povinným náležitostem odběratelských smluv náleží i limit maximálního možného

odběru včetně stanovení podmínek dodávky vody, resp. možnost omezení účelu jejího použití u jednotlivých odběratelů.

6. Žalovaný uzavřel, že Ministerstvo zemědělství pečlivě zvážilo všechny dosavadní závazky žalobce včetně napojení stávajících vodovodů a přípojek dosud nerealizovaných ale odsouhlasených, a to ve vztahu k ostatním vodovodům pro veřejnou potřebu tvořící skupinový vodovod.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy. Žalobce uvedl, že žalovaný je sice formálně nadán pravomocí rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou na základě § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, avšak pro rozhodování na základě daného ustanovení schází další podstatné zákonné předpoklady, a to a) žádný právní předpis neukládá jmenovaným subjektům uzavřít dohodu o „bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou“; b) žádný právní předpis neurčuje, co jsou to „bilanční nároky na zásobování pitnou vodou“, tím méně způsob jejich stanovení; c) žádný právní předpis nedefinuje pojem „skupinový vodovod“ tak, aby bylo možné bez dalšího určit, kdo je v konkrétním případě jeho vlastníkem či vlastníky, je-li jich více, a tedy následně určit vlastníka vodovodu na „skupinový vodovod“ připojeného.
8. V další námitce žalobce namítal, že žalovaný zahájil řízení z moci úřední na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10, č. j. 35 C 57/2017-38, ze dne 04. 1. 2018 o zastavení řízení a postoupení věci Ministerstvu zemědělství, ač se z povahy věci (nedostatek dohody mezi soukromými subjekty) jedná výhradně o řízení návrhové. Navíc citované soudní rozhodnutí bylo změněno nejprve usnesením Městského soudu v Praze č.j. 30 Co 87/2018-64 ze dne 14. 3. 2018 a posléze usnesením Nejvyššího soudu ČR č.j. 33 Cdo 4239/2018-129 ze dne 22. 1. 2020 tak, že řízení před Obvodním soudem pro Prahu 10 se nezastavuje. Dle žalobce se tedy věc Ministerstvu zemědělství nepostupuje. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že lze dovodit, že nejpozději dne 26. 2. 2020 (právní moc citovaného usnesení Nejvyššího soudu ČR) odpadl důvod, pro který žalovaný řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zahájil.
9. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné jak pro neúplné zjištění skutkového stavu, tak pro nesprávné hodnocení provedených důkazů. K námitce neúplného zjištění skutkového stavu žalobce uvedl, že stavba vodovodu ve vlastnictví žalobce byla řádně povolena jako vodní dílo příslušným stavebním úřadem, a to za účasti města Říčany. Žalobce navrhoval provedení důkazů rozhodnutími vodoprávního úřadu v Říčanech a vodoprávního úřadu v Brandýse nad Labem, neboť považoval vyřešení otázky celkového množství pitné vody povoleného pro vodovod žalobce umístěný v obci Křenice, v části obce Sibřina a v části obce Sluštice za významné i pro správné rozhodnutí v předmětném řízení. Žalobce u této námítky nesouhlasil s názorem Ministerstva zemědělství, že spisová dokumentace k výstavbě nemůže obsahovat nic, co by bylo rozhodné pro toto řízení. Žalobce měl za to, že vodoprávní úřady v řízeních o povolení vodních děl posoudily a schválily potřebné množství dodávané pitné vody pro tu kterou část spotřebiště zásobovaného žalobcem, neboť jen tak mohly dospět k závěru, že povolovaná vodní díla tomuto potřebnému množství dodávané pitné vody technicky odpovídají.
10. Dále žalobce namítal, že se ve spise nachází dokumenty systému VÚME/VÚPE za roky 2018 a 2019, které obsahují řadu nepřesností, pro které nemohou sloužit jak věrohodný důkaz v předmětném řízení. Přes tato upozornění Ministerstvo zemědělství uvedené vadné podklady pro napadené rozhodnutí použilo s tím, že odpovědnost za správnost údajů v systému

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

VÚME/VÚPE nese vlastník vodovodu. Žalobce uvedl, že i když žalobce nese odpovědnost za údaje ke svému vodovodu uvedené v systému VÚME/VÚPE, nelze údaje, na jejichž vady žalobce správní orgán v řízení sám upozornil, v tomto řízení použít jako důkaz a posléze jimi odůvodňovat napadené rozhodnutí právě proto, že jsou vadné. Žalobce rovněž uvedl, že ke svému rozkladu připojil písemná vyhotovení dokumentů systému VÚME/VÚPE za rok 2020, které již správné údaje obsahovaly, a žalovaný měl tyto správné údaje sám k dispozici přímo v jím vedené "ústřední evidenci vybraných údajů o vodovodech a kanalizacích" Informačního systému vodovodů a kanalizací nejpozději ke dni 31.03.2021.

11. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil dosud provedené důkazy. K této námitce žalobce uvedl, že při hodnocení potřeby pitné vody použil správní orgán dvě rozdílné metody v závislosti na tom, zda posuzuje potřebu pitné vody stávajících odběratelů či potřebu pitné vody odběratelů budoucích, kteří mají vydané souhlasy s připojením na vodovod, avšak vodovodní přípojky nebyly dosud realizovány. V případě spotřebiště vodovodu žalobce je situace taková, že jednotlivci si postupně od roku 2001 kupovali pozemky mimo zastavěné území obcí Křenice, Sibřina a Sluštice s vybudovanými přípojkami vody (kanalizace, elektřiny a plynu) pro výstavbu rodinných domů, kterou si následně sami realizují v dalších letech podle svých potřeb a finančních možností. K uzavírání smluv o dodávce vody a ke skutečným odběrům pitné vody z vodovodu žalobce tak dochází postupně v průběhu mnoha let, jak o tom dle žalobce svědčí i druhá tabulka na 8. straně pokračující na stranu 9. rozhodnutí Ministerstva zemědělství. Žalobce odkázal na dokument "tabulka odběrných míst s uzavřenou smlouvou na dodávku pitné vody a skutečnými odběry v roce 2019", který žalobce přiložil ke svému rozkladu. Z tohoto dokumentu dle žalobce vyplývá, že Ministerstvo zemědělství zahrnuje pod "stávající odběratele" i odběratele, kteří měli v roce 2019 nulový či minimální odběr vody. Z celkového počtu 708 pozemků s vybudovanými přípojkami ve spotřebišti vodovodu žalobce pouze 571 pozemků, resp. jejich vlastníků mělo v roce 2019 uzavřenou smlouvu na dodávku pitné vody a mohlo tak skutečně pitnou vodu odebírat, pouze těmito 571 odběrným místům s uzavřenou smlouvou odpovídá celkové množství 64.331 m³ pitné vody převzaté v roce 2019 žalobcem od města Říčany. Zbývajících 137 (shodou okolností stejný počet jako počet budoucích odběratelů pitné vody z vodovodu žalobce) pozemků s vybudovanými vodovodními přípojkami a tedy samo sebou i se souhlasem s připojením a se závazkem vodu dodávat, jejichž vlastníci však dosud smlouvy na dodávku pitné vody uzavřeny nemají a vodu tak odebírat ve skutečnosti nemohou, je podle metody použité žalovaným třeba považovat, nikoli za "stávající odběratele", nýbrž za budoucí odběratele s vydaným souhlasem k připojení na vodovod žalobce.
12. Dále žalobce uvedl, že za jedinou správnou a právním předpisům odpovídající metodu zjištění potřeby pitné vody považuje postup podle přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb., jejíž použití bylo potvrzeno i znaleckým posudkem č. 48-13/2019 ze dne 22. 1. 2020, který předložil žalobce.
13. Žalobce dále namítal, že Ministerstvo zemědělství přiřadilo ve prospěch města Říčany další bilanční nárok ve výši podílu 11,17 %, kterému odpovídá množství 122 893 m³ vody. Dle žalobce ministerstvo zemědělství tento „dopočet“ do 100 % učinilo proto, aby se nemuselo ve prospěch žalobce zabývat uvedeným nealokovaným, ale dostupným a volným množstvím vody o objemu 122 893 m³. Soud konstatuje, že z tabulky na straně 8. prvostupňového rozhodnutí skutečně nelze seznat jakému subjektu Ministerstvo zemědělství přiřadilo těchto 11,17 % vody.
14. Žalobce uvedl, že pro věrohodné ustanovení dostupného množství pitné vody na straně zdroje v prvostupňovém řízení navrhoval, aby Ministerstvo zemědělství zjistilo stanovisko hl. m. Prahy nebo Pražské vodohospodářské společnosti a.s. Žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství tento důkazní návrh odmítlo, a i v důsledku toho nebyl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

15. Dále žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství při určování potřeby pitné vody provozně souvisejících vodovodů ve vlastnictví společnosti Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obce Březí vycházelo z tvrzení města Říčany, že na tato množství má s dotčenými společnostmi uzavřené smlouvy, aniž by si takové smlouvy od města Říčany vyžádalo. V související námitce žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství se spokojilo na straně potřeby u těchto společností s čísly v dohodách, aniž by zjistilo skutečnou potřebu pitné vody ve spotřebištích společnosti Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obce Březí.
16. Ve třetím žalobním bodě k vadám řízení žalobce namítal, že mu byla odňata možnost seznámit se s podklady prvostupňového rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další důkazy, které měl připravené a které souviseli s doložením údajů spotřeby pitné vody za rok 2020 a první měsíce roku 2021. Žalobce dále uvedl, že odmítnutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání v této právně a věcně složité věci považuje za účelové, neboť opatření související s nouzovým stavem netrvala po celou dobu správního řízení. Žalobce namítal nezákonný postup při určení účastníků řízení, když Ministerstvu zemědělství z jím vedené „ústřední evidenci vybraných údajů o vodovodech a kanalizacích“ Informačního systému vodovodů a kanalizací známo, že k vodovodu žalobce jsou připojeny „provozně související vodovody“ ve vlastnictví třetích osob, které mohou být rozhodnutím Ministerstva zemědělství podle ustanovení § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích přímo dotčeny.
17. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 1. 2022 nesouhlasil s žalobou a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v rozkladu, které jsou *de facto* totožné s námitkami obsaženými v žalobě. Žalovaný poukázal na to, že „skupinový vodovod“ je specifikován ve vyhlášce č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, jako technicky ucelené vodovodní zařízení, které dodává vodu odběratelům dvou nebo více obcí. Z uvedeného je tedy zřejmé, že Vodovod Křenice TRIPS (zásobující odběratele v obci Křenice), který je napojen na Vodovod Říčany (ze kterého jsou zásobováni odběratelé ve městě Říčany) je součástí skupinového vodovodu. Co se týče návrhu konkrétních listin, které podle žalobcova názoru měly být k dispozici u příslušných vodoprávních úřadů, žalovaný uvedl, že v roce 2019 byl na příslušném vodoprávním úřadu nahlížet do uvedených projektových dokumentací a vzhledem k tomu, že pouze u dokumentu „Křenice kanalizace a vodovod – Průvodní a technická zpráva“ byly uvedeny kromě technických, také bilanční údaje, pořídil kopii tohoto dokumentu a pod č. 28 ji zařadil do spisu. Podle uvedeného dokumentu se předpokládá, že prostřednictvím Vodovodního přivaděče Pacov – Křenice bude postupně zásobováno až cca 2000 osob (tj. pouze 72 000 m³/rok dle směrných čísel podle přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb.). Žalovaný uvedl, že z důvodu vyhlášení nouzového stavu na území České republiky nepřikročil v předmětné záležitosti k ústnímu jednání a účastníkům řízení zaslal soupis dokladů založených ve spisové dokumentaci s tím, že účastníci měli možnost si ve stanovené lhůtě kopii konkrétních podkladů tohoto spisu vyžádat a v stanovené lhůtě se k podkladům vyjádřit.
19. K upozornění žalobce na chyby v počtu zásobených osob a v počtu vodovodních přípojek ve VÚME a VÚPE za roky 2018 a 2019, které se vztahují k majetku žalobce žalovaný uvedl, že podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je povinností vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu každoročně předávat vodoprávním úřadům, v jejichž územní působnosti se majetek nachází, vybrané údaje v elektronické podobě a ve stanoveném formátu. Vodoprávní úřady tyto údaje předávají ministerstvu, kde jsou data následně importována do centrální databáze informačního systému vodovodů a kanalizací (dále jen „IS VaK“). Pokud však vlastník předmětné infrastruktury zjistí v předávané evidenci nesrovnalosti, musí je odstranit. V případě,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

že vlastník vodovodu předá v rozporu s výše uvedeným ustanovením zákona o vodovodech a kanalizacích neúplné či chybné údaje, dopouští se podle § 33 odst. 2 písm. c) zákona o vodovodech a kanalizacích přestupku. Z výpisu předaných údajů VÚME a VÚPE je zřejmé, že opravy údajů za rok 2019 byly ve velkém rozsahu předávány také v průběhu měsíců července a srpna, přičemž poslední byla zaslána dne 26. 11. 2020. Žalovaný uvedl, že opravené údaje od žalobce neobdržel ani prostřednictvím IS VaK ani jiným způsobem.

20. Žalovaný nesouhlasil s žalobcovým konstatováním, že by vyjádření potřeby pitné vody bylo ke škodě odběratelům, kteří jsou v současné době připojeni na vodovod. Naopak žalovaný jednoznačně upřednostňuje měření dodávky vody u odběratele vodoměrem a stanovuje postup v případech, kdy je měření vyloučeno. V rozkladu uvedená metoda výpočtu potřeby pitné vody vychází výlučně z varianty, kdy je měření vyloučeno, tedy pouze z přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb. a nezohledňuje počet stávajících odběratelů, ani jejich reálnou spotřebu. Co se týče hodnocení potřeby pitné vody pro „708 stávajících odběratelů“, žalovaný upozornil na to, že z dokumentu „tabulka odběrových míst uzavřenou smlouvou na dodávku pitné vody a skutečnými odběry v roce 2019,“ je zřejmé, že v roce 2019 bylo na vodovodní řád ve vlastnictví žalobce připojeno 571 vodovodních přípojek a těmto bylo v roce 2019 dodáno 60 527 m³ pitné vody. Rovněž v dokumentech, které jsou součástí spisu, jsou ve sloupci „Evidenční číslo OM smluvního odběru s vodoměrem“ pod číslem 802000000 uvedeny především pozemky spadající podle katastrálního zákona do zemědělského půdního fondu, resp. se jedná o zahrady ke stávajícím rodinným domům. Je proto nutné poukázat na skutečnost, že pitná voda je podle zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, určena k pití, vaření, přípravě jídel a nápojů, či k péči o tělo, k čištění předmětů, které svým určením přicházejí do styku s potravinami nebo lidským tělem, a k dalším účelům lidské spotřeby, nikoliv však výhradně pro zalévání zahrad. Jelikož zákon o vodovodech a kanalizacích definuje v § 2 odst. 6 odběratele jako vlastníka nemovitosti připojené na vodovod pro veřejnou potřebu, není možné, aby pod jedním evidenčním číslem odběrného místa (v tomto případě se jedná o 802000000) bylo uvedeno 137 různých odběratelů. Nelze proto souhlasit s navrhovaným postupem žalobce, aby k množství vody dodané byla připočtena maximální roční potřeba vody pro vydané 137 přípojek Stará obec – souhlas A, souhlas B a Polní 4 a dále pro dalších „137 přípojek“ pro připojení zahrad, které jsou v posudku uvedeny jako odběrné místo pod č. 802000000.
21. K námitce žalobce, že v rámci rozhodování měl žalovaný vzít v úvahu, že na tento vodovod jsou napojeny další provozně související vodovody ve vlastnictví třetích osob žalovaný uvedl, že informace o tom, že jsou na vodovod Říčany napojeny také další provozně související vodovody, jsou zřejmé z VÚPE. Žalovaný proto v rámci svého rozhodování vycházel nejen z aktuálních údajů o množství vody převzaté, vody předané a vody fakturované jednotlivým odběratelům, ale také ze Znaleckého posudku č. 48-13/2019 a materiálu VRV – Hydraulické posouzení, které byly pro danou záležitost zpracovány.
22. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
23. Žalobce v replice ze dne 9. 4. 2024 k vyjádření žalovaného zopakoval argumentaci již uvedenou v žalobě. Nad rámec argumentace uvedené v žalobě žalobce vysvětlil, že pod "nekonkrétním" číslem 802000000 je vedeno 137 vlastníků pozemků určených pro výstavbu rodinného domu, kteří mají zřízenou přípojku, avšak z toho či jiného důvodu nemají uzavřenou smlouvu o dodávce vody, ani osazený vodoměr. Vodu tedy v žádném případě neodebírají, a to ani "pro zalévání zahrad", jak se mylně domnívá žalovaný. Jsou to budoucí odběratelé, kteří mají zřízenou přípojku vody a stanou se odběrateli, jakmile uzavřou smlouvu o dodávce vody, bude jim osazen vodoměr a dostanou konkrétní číslo odběrného místa, tzn. jakmile se rozhodnou zahájit stavbu rodinného domu. Proto je třeba s těmito 137 budoucími odběrateli nakládat v

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

tomto řízení stejně jako s oněmi 137 budoucími odběrateli, kteří přípojku dosud zřízenou nemají (= Stará obec – souhlas A, Stará obec – souhlas B a Polník 4 - souhlas).

III.

Ústní jednání

24. Na ústním jednání ve věci konaném dne 17. 4. 2024 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a stručně zopakovali podstatné argumenty obsažené v jejich písemných podáních. Žalovaný na ústním jednání předal krátkou cestou jak soudu, tak právnímu zástupci žalobce repliku k vyjádření žalobce ze dne 17. 4. 2024.
25. Soud k důkazu přečetl usnesení Obvodního soudu Praha 10 ze dne 22. 11. 2021, č. j. 35 C 57/2017-233, jímž bylo rozhodnuto o pokračování daného řízení, jelikož o bilančním nároku na zdroj pitné vody týkající se žalovaného již bylo pravomocně skončeno.

IV.

Posouzení žaloby

26. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
27. Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. Žaloba je důvodná.
29. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
30. Podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích: „*Vlastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Tato dohoda je podmínkou kolaudačního souhlasu podle stavebního zákona.*“
31. Podle § 29 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích: „*V působnosti ministerstva je dále regulace oboru vodovodů a kanalizací, ochrana spotřebitelů a podpora hospodářské soutěže v prostředí přirozeného monopolu tohoto oboru, k uspokojování požadavků na dodávku pitné vody, odvádění a čištění odpadních vod včetně nákladů, zajištění dohledu nad zpracováním a plněním plánů financování obnovy vodovodů a kanalizací a poskytování objektivních informací z oboru vodovodů a kanalizací veřejnosti.*“
32. Podle § 29 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích: „*Ministerstvo v rámci své působnosti podle odstavce 2 rozhoduje o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů a vodárenských soustav, nedojde-li k dohodě jejich vlastníka nebo provozovatele s jednotlivými vlastníky nebo provozovateli připojených vodovodů.*“
33. Podle § 27 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném od 1. 1. 2014: „*Množství odebrané vody v případě, že není osazen vodoměr, se stanoví podle směrných čísel roční potřeby vody uvedených v příloze č. 12.*“

Ke skutkovým důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí

34. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce ohledně skutkových důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal nesprávné hodnocení dosud provedených důkazů, které Ministerstvo zemědělství zkoncentrovalo do dvou tabulek na straně 8. a 9. prvostupňového rozhodnutí.
35. Soud na tomto místě pro přehlednost připomene argumentaci žalobce, která byla i součástí jím podaného rozkladu. Žalobce uvedl, že při hodnocení potřeby pitné vody použil správní orgán dvě rozdílné metody v závislosti na tom, zda posuzuje potřebu pitné vody stávajících odběratelů či potřebu pitné vody odběratelů budoucích, kteří mají vydané souhlasy s připojením na vodovod, avšak vodovodní přípojky nebyly dosud realizovány. Žalobce uvedl, že pokud se týká metody hodnocení potřeby pitné vody 137 budoucích odběratelů, tato metoda je souladná s právními předpisy, konkrétně s Přílohou č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb. Pokud se týká metody hodnocení potřeby pitné vody 708 stávajících odběratelů, zde žalovaný použil nikoliv metodu shora popsanou, ale jako číselné vyjádření potřeby pitné vody vzal celkové množství pitné vody převzaté v roce 2019 žalobcem od města Říčany. V případě spotřebiště vodovodu žalobce je situace taková, že jednotlivci si postupně od roku 2001 kupovali pozemky mimo zastavěné území obcí Křenice, Sibřina a Sluštice s vybudovanými přípojkami vody (kanalizace, elektřiny a plynu) pro výstavbu rodinných domů, kterou si následně sami realizují v dalších letech podle svých potřeb a finančních možností. K uzavírání smluv o dodávce vody a ke skutečným odběrům pitné vody z vodovodu žalobce tak dochází postupně v průběhu mnoha let, jak o tom dle žalobce svědčí i druhá tabulka na 8. straně pokračující na stranu 9. rozhodnutí Ministerstva zemědělství (pozn. soudu z tabulky vyplývá, že množství odebrané vody žalobcem v letech roste). Žalobce odkázal na dokument "tabulka odběrných míst s uzavřenou smlouvou na dodávku pitné vody a skutečnými odběry v roce 2019", který žalobce přiložil ke svému rozkladu. Z tohoto dokumentu dle žalobce vyplývá, že Ministerstvo zemědělství zahrnuje pod "stávající odběratele" i odběratele, kteří měli v roce 2019 nulový či minimální odběr vody. Z celkového počtu 708 pozemků s vybudovanými přípojkami ve spotřebišti vodovodu žalobce pouze 571 pozemků, resp. jejich vlastníků mělo v roce 2019 uzavřenou smlouvu na dodávku pitné vody a mohlo tak skutečně pitnou vodu odebírat, pouze těmto 571 odběrným místům s uzavřenou smlouvou odpovídá celkové množství 64.331 m³ pitné vody převzaté v roce 2019 žalobcem od města Říčany. Zbývajících 137 (shodou okolností stejný počet jako počet budoucích odběratelů pitné vody z vodovodu žalobce) pozemků s vybudovanými vodovodními přípojkami a tedy samo sebou i se souhlasem s připojením a se závazkem vodu dodávat, jejichž vlastníci však dosud smlouvy na dodávku pitné vody uzavřeny nemají a vodu tak odebírat ve skutečnosti nemohou, je podle metody použité žalovaným třeba považovat, nikoli za "stávající odběratele", nýbrž za budoucí odběratele s vydaným souhlasem k připojení na vodovod žalobce.
36. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k výše uvedené konkrétní námitce žalobce neuvedl ničeho. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že rozhodnutí o bilančních nárocích na zásobování pitnou vodou je třeba vypracovat tak, aby podíly všech provozně souvisejících vodovodů odpovídaly co nejvíce reálné situaci vyplývající z množství vodovodních přípojek k nim, existujícím a provozovaným, existujícím ale dosud nevyužívaným a „odsouhlaseným“, které dosud nebyly realizovány. Dále žalovaný uvedl, že Ministerstvo zemědělství pečlivě zvážilo všechny dosavadní závazky žalobce včetně napojení stávajících vodovodů a přípojek dosud nerealizovaných ale odsouhlasených, a to ve vztahu k ostatním vodovodům pro veřejnou potřebu tvořící skupinový vodovod. Soudu však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec není zřejmé, jak žalovaný vypořádal námitku žalobce týkající se 137 pozemků, na kterých již jsou vybudovány vodovodní přípojky, ale jejichž vlastníci dosud nemají uzavřeny smlouvy na dodávku pitné vody a vodu reálně neodebírají.

37. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že správní soudy k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí konstantně judikují, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 – 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
38. Ze shora zmíněné bohaté a ustálené judikatury správních soudů tedy jednoznačně vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015–29). Na druhé straně nelze opominout, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018–36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení

postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43).“ Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Soud konstatuje, že žalovaný podstatnou námitku žalobce týkající se 137 odběratelů, které je třeba považovat za odběratele budoucí, neboť mají souhlas s připojením na vodovod a již vybudovanou přípojku, ovšem vodu reálně dosud neodebírají, zcela opomněl vypořádat. Přitom správné určení počtu odběratelů ať stávajících či budoucích je jednou ze zásadních veličin determinujících výsledek výpočtu příslušného množství vody, tudíž se jedná o skutečnost, která je pro rozhodnutí ve věci podstatná. Z tohoto důvodu žalovaný zatížil správní řízení vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soud tak musí rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit.

39. Soud pro úplnost uvádí, že ve vyjádření k žalobě se žalovaný pokusil vysvětlit, proč výše uvedenou námitku žalobce považuje za nedůvodnou. Byť se žalovaný snažil vysvětlit své důvody v řízení před zdejším soudem, nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb.). Soud nad rámec výše uvedeného konstatuje, že lze souhlasit s argumentací žalovaného na straně 4 vyjádření k žalobě, že pitná voda je podle zákona č. 285/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, určena k pití, vaření, přípravě jídel a nápojů, či k péči o tělo atd., nikoliv výhradně pro zalévání zahrad. Žalovaný uvedl, že u odběrného místa č. 802000000 jsou uvedeny především pozemky spadající do zemědělského půdního fondu, resp. se jedná o zahrady ke stávajícím rodinným domům. Soud uvedenému rozumí tak, že zřejmě nelze souhlasit s navrhovaným postupem žalobce, aby k množství vody byla připočtena maximální roční potřeba vody pro dalších „137 přípojek“ pro připojení zahrad. Dle názoru soudu ovšem nelze vyloučit, že v budoucnu dojde k výstavbě rodinných domů na těchto pozemcích, jak namítal žalobce. Soud však zdůrazňuje, že mu za této procesní situace nepřísluší předjímat konkrétní věcné vypořádání této námitek, nicméně pokud žalovaný shledá, že dalších 137 pozemků, byť by tyto spadaly do zemědělského půdního fondu, má vybudovanou přípojku, ovšem dosud nevyužívanou, měly by se dotčené pozemky ve výpočtu bilančních nároků relevantním způsobem zohlednit a příslušná početní operace by se měla promítnout i do textu odůvodnění, aby tak bylo zřejmé, jakým způsobem došlo k jejich zápočtu; pokud nikoli, přesto jsou správní orgány povinny přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč dotčené pozemky do svých početních operací nezakalkulovaly.
40. K další části argumentace žalobce, že za jedinou správnou a právním předpisům odpovídající metodu zjištění potřeby pitné vody považuje postup podle přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb., jejíž použití bylo potvrzeno i znaleckým posudkem č. 48-13/2019 ze dne 22. 1. 2020, který předložil žalobce, uvádí soud následující. Soud přisvědčuje žalovanému, že pro stanovení množství pitné vody u stávajících odběratelů je třeba použít nejvyšší hodnoty spotřebovaného

množství vody za vykazované období (měření dodávky vody vodoměrem), tedy množství vody reálně převzaté žalobcem pro jeho odběratele od města Říčany. Metoda výpočtu potřeby pitné vody dle přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb., je na místě v případech, kdy je měření vyloučeno. Neboť to vyplývá ze znění § 27 vyhlášky č. 428/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2014: „*Množství odebrané vody v případě, že není osazen vodoměr, se stanoví podle směrných čísel roční potřeby vody uvedených v příloze č. 12.*“ Dle názoru soudu tak Ministerstvo zemědělství správně použilo pro výpočet hodnotu spotřebovaného množství vody, kterou žalobce odebral od města Říčany, zohlednil tak reálnou spotřebu vody, a k této hodnotě připočetl množství vody vypočtené dle přílohy č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb., které odpovídá přípojkám s vydanými souhlasy k připojení na vodovod. Soud tak shrnuje, že nesouhlasí s názorem žalobce, že pro výpočet potřeby pitné vody by měly být použity výlučně směrná čísla roční spotřeby vody uvedená v příloze č. 12 vyhlášky č. 428/2001 Sb. Soud rovněž konstatuje, že Ministerstvo zemědělství správně u těchto 137 „odsouhlasených“ přípojek počítalo s maximální roční potřebou vody bez započtení závlahy zahrady, neboť pitná voda je primárně určena k pití, vaření, péči o tělo atd., nikoliv k zalévání zahrad.

41. Žalobce rovněž namítal, že Ministerstvo zemědělství přiřadilo ve prospěch města Říčany další bilanční nárok ve výši podílu 11,17 %, kterému odpovídá množství 122 893 m³ vody. Dle žalobce Ministerstvo zemědělství tento „dopočet“ do 100 % učinilo proto, aby se nemuselo ve prospěch žalobce zabývat uvedeným nealokovaným, ale dostupným a volným množstvím vody o objemu 122 893 m³. Soud konstatuje, že z tabulky na straně 8. prvostupňového rozhodnutí skutečně nelze seznat jakému subjektu Ministerstvo zemědělství přiřadilo sporovanou hodnotu 11,17 % vody. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani k této námitce žalobce nekonstatoval nic konkrétního, jelikož vypořádání i této námítky je podstatné pro zákonné právní posouzení věci, neboť se taktéž bezprostředně týká správného výpočtu příslušného množství vody, je nutno i pro tuto podstatnou vadu rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit, žalovaný se tak v dalším řízení bude muset vypořádat i s touto námitkou žalobce.
42. Další žalobní námitka, uplatněná žalobcem již v rozkladu, se týkala posouzení množství pitné vody na straně zdroje. Pro věrohodné ustanovení dostupného množství pitné vody na straně zdroje žalobce navrhoval, aby Ministerstvo zemědělství zjistilo stanovisko hl. m. Prahy nebo Pražské vodohospodářské společnosti a.s. Žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství tento důkazní návrh odmítlo, a i v důsledku toho nebyl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud konstatuje, že ani k této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí nic neuvedl. Soud připomíná, že správní orgány nemají povinnost provést všechny navrhované důkazy, nicméně jsou povinny takovýto postup řádně zdůvodnit, a pokud tak neučinil prvostupňový správní orgán, tak se s touto námitkou měl vypořádat žalovaný, což se v žalobou napadeném rozhodnutí opět nestalo. I v tomto případě se tak jedná o podstatnou vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou je soud povinen žalobou napadené rozhodnutí zrušit.
43. Dále žalobce namítal, že Ministerstvo zemědělství při určování potřeby pitné vody provozně souvisejících vodovodů ve vlastnictví společnosti Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obce Březí vycházelo z tvrzení města Říčany, že na předmětná množství vody má s dotčenými společnostmi uzavřené smlouvy, aniž by si však dané smlouvy od města Říčany vyžádalo. Soud přisvědčuje žalobci, že ve spisovém materiálu není žádný záznam, jenž by svědčil o tom, že by si správní orgány dané smlouvy vyžádaly a současně soud ověřil, že tyto nejsou součástí správního spisu, čímž se žalovaný dopustil další podstatné vady řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí a který žalobce sporoval, nemá oporu se správním spise, tudíž soud musí zrušit žalobou napadené rozhodnutí i dle § 76 odst. 1 písm. b) s.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- ř. s. a ukládá žalovanému, aby doplnil obsah správního spisu o dohody uzavřené mezi městem Říčany a společnostmi Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obce Březí, z nichž budou příslušné údaje vyplývat. Další související námitka ke zjištěnému skutkovému stavu spočívala v tvrzení žalobce, že Ministerstvo zemědělství se ohledně potřeby u těchto společností spokojilo s čísly v dohodách, aniž by zjistilo skutečnou potřebu pitné vody ve spotřebištích společnosti Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obce Březí. Soud k tomuto konstatuje, že v případě uzavření dohody podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, mezi vlastníky provozně souvisejících vodovodů, Ministerstvo zemědělství správně vycházelo z čísel uvedených v dohodách. V případě, že dohoda uzavřena nebyla (případ žalobce a společnosti KSF s.r.o.) bylo třeba stanovit potřebné množství vody kombinací spotřebovaného množství vody s připočtením vody, která je předpokládána s ohledem na vydaná souhlasná stanoviska.
44. Soud nevěšel na dílčí žalobní námitku týkající se neúplného zjištění skutkového stavu, kdy žalobce uvedl, že stavba vodovodu ve vlastnictví žalobce byla řádně povolena jako vodní dílo příslušným stavebním úřadem, a to za účasti města Říčany. Žalobce navrhoval provedení důkazů rozhodnutími vodoprávního úřadu v Říčanech a vodoprávního úřadu v Brandýse nad Labem, neboť považoval vyřešení otázky celkového množství pitné vody povoleného pro vodovod žalobce za významné i pro správné rozhodnutí v předmětném řízení. Sám žalobce přitom v žalobě uvedl, že vodoprávní úřady dospěly v uvedených řízeních k závěru, že povolovaná vodní díla potřebnému množství dodávané pitné vody technicky odpovídají. Soud konstatuje, že vodoprávní úřady v těchto odlišných řízeních neřešily otázku zajištění plynulého a bezpečného zásobování pitnou vodou, která je v působnosti Ministerstva zemědělství. Ministerstvo zemědělství pak pro zajištění plynulého a bezpečného zásobování pitnou vodou rozhoduje o bilančních nárocích na zásobování pitnou vodou tak, aby podíly všech provozně souvisejících vodovodů odpovídaly co nejvíce reálné potřebě. Dle názoru soudu tak pro předmětné řízení není rozhodným, jaké množství vody je vodovod technicky schopen pojmout a zda toto množství odpovídá potřebnému množství vody.
45. Dále žalobce namítal, že se ve spise nachází dokumenty systému VÚME/VÚPE za roky 2018 a 2019, které obsahují řadu nepřesností, pro které nemohou sloužit jak věrohodný důkaz v předmětném řízení. Přes tato upozornění Ministerstvo zemědělství uvedené vadné podklady pro napadené rozhodnutí použilo s tím, že odpovědnost za správnost údajů v systému VÚME/VÚPE nese vlastník vodovodu. Žalobce uvedl, že i když žalobce nese odpovědnost za údaje ke svému vodovodu uvedené v systému VÚME/VÚPE, nelze údaje, na jejichž vady žalobce správní orgán v řízení sám upozornil, v tomto řízení použít jako důkaz a posléze jimi odůvodňovat napadené rozhodnutí právě proto, že jsou vadné. Žalobce rovněž uvedl, že ke svému rozkladu připojil písemná vyhotovení dokumentů systému VÚME/VÚPE za rok 2020, které již správné údaje obsahovaly, a žalovaný měl tyto správné údaje sám k dispozici přímo v jím vedené "ústřední evidenci vybraných údajů o vodovodech a kanalizacích" Informačního systému vodovodů a kanalizací nejpozději ke dni 31.03.2021. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 24/2011-79 ze dne 7. 4. 2011, ve kterém NSS zopakoval závěr, že: *„Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení.“* S ohledem na výše uvedené, soud konstatuje, že prvostupňový správní orgán, jakož i žalovaný měli rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, tedy dle skutkového stavu panujícího v březnu 2021 a v listopadu 2021. Žalovaný tak v době svého rozhodování měl použít dostupné údaje o

spotřebě vody za rok 2020, které měl k dispozici v Informačním systému vodovodů a kanalizací nejpozději ke dni 31.03.2021.

K nezákonnosti pro rozpor s právními předpisy

46. Žalobce namítal, že žalovaný je sice formálně nadán pravomocí rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou na základě § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, avšak pro rozhodování na základě daného ustanovení schází další podstatné zákonné předpoklady, a to a) žádný právní předpis neukládá jmenovaným subjektům uzavřít dohodu o „bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou“; b) žádný právní předpis neurčuje, co jsou to „bilanční nároky na zásobování pitnou vodou“, tím méně způsob jejich stanovení; c) žádný právní předpis nedefinuje pojem „skupinový vodovod“ tak, aby bylo možné bez dalšího určit, kdo je v konkrétním případě jeho vlastníkem či vlastníky, je-li jich více, a tedy následně určit vlastníka vodovodu na „skupinový vodovod“ připojeného.
47. Soud k tomuto předně konstatuje, že podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích Ministerstvo zemědělství v rámci své působnosti v oblasti vyjmenovaných v § 29 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích (*regulace oboru vodovodů a kanalizací, ochrana spotřebitelů a podpora hospodářské soutěže v prostředí přirozeného monopolu tohoto oboru, k uspokojování požadavků na dodávku pitné vody, odvádění a čištění odpadních vod včetně nákladů, zajištění dohledu nad zpracováním a plněním plánů financování obnovy vodovodů a kanalizací a poskytování objektivních informací z oboru vodovodů a kanalizací veřejnosti*) rozhoduje o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů či vodárenských soustav, nedojde-li k dohodě vlastníka nebo provozovatele s jednotlivými vlastníky nebo provozovateli připojených vodovodů. Ze znění § 29 odst. 2 a 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, tak jasně vyplývá pravomoc Ministerstva zemědělství rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou. Co se týče argumentace žalobce, že žádný právní předpis neukládá jmenovaným subjektům uzavřít dohodu o „bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou“, konstatuje soud následující. Podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích *„Vlastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Tato dohoda je podmínkou kolaudačního rozhodnutí podle stavebního zákona.“* Ustanovení § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích tak ukládá vlastníkům vodovodů provozně souvisejících, aby upravily vzájemná práva a povinnosti dohodou, jež stanoví mimo jiné „podmínky dodávky“ vody dle § 8 odst. 15 zákona o vodovodech a kanalizacích. V případě, že k takové dohodě vlastníků nebo provozovatelů vodovodů nedojde, Ministerstvo zemědělství má pravomoc rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4239/2018 ze dne 22. 1. 2020, kde bylo jednoznačně Nejvyšším soudem konstatováno, že: *„v důsledku novelty provedené zákonem č. 275/2013 Sb., sice Ministerstvu zemědělství zůstala i nadále působnost rozhodovat o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů či vodárenských soustav, nedojde-li k dohodě vlastníka nebo provozovatele s jednotlivými vlastníky nebo provozovateli připojených vodovodů, nikoliv ale, jak tomu bylo v úpravě účinné do 31. 12. 2013, pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech vlastníků provozně souvisejících vodovodů, kteří nebyli schopni se dohodnout, přičemž takové rozhodnutí v plném rozsahu nabrazovalo dohodu těchto vlastníků. Taková úprava jeho pravomoci však nyní zcela chybí. V této souvislosti je rovněž třeba důsledně odlišit pojem „množství předané vody“ jako součást „podmínek dodávky“, jež mají být obsahovou součástí „dohody vlastníků provozně souvisejících vodovodů“ (srov. § 8 odst. 15 ZVK), od pojmu „bilančních nároků na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů a vodárenských soustav, nedojde-li k dohodě jejich vlastníka nebo*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

provozovatele s jednotlivými vlastníky nebo provozovateli připojených vodovodů“ (§ 29 odst. 3 písm. b/ ZVK).“.

48. Co se týče argumentace žalobce, že žádný právní předpis neurčuje, co jsou to „bilanční nároky na zdroje zásobování pitnou vodou“, uvádí soud, že tento pojem není definován v právních předpisech. Z povahy věci, jakož i ze znění § 29 odst. 3 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, je však zřejmé, že jde o nároky na zdroje zásobování pitnou vodou ve vztahu k ostatním provozně souvisejícím vodovodům zásobovaným ze skupinového vodovodu či vodárenské soustavy. Soud souhlasí s žalovaným, že jinými slovy lze bilanční nárok definovat tak, že jde o podíl na množství pitné vody ze zdroje zásobování pro jednotlivé provozně související vodovody pro veřejnou potřebu, které používají převáděnou vodu z tohoto zdroje tak, aby bylo zajištěno bezpečné a plynulé zásobování pitnou vodou pro všechny připojené osoby. Co se týče pojmu „skupinový vodovod“ soud opět shodně se žalovaným odkazuje na Přílohu č. 1 k vyhlášce č. 428/2001 Sb., kde je skupinový vodovod vymezen jako technicky ucelené vodovodní zařízení, které dodává vodu odběratelům dvou nebo více obcí. V dané věci je dle soudu zřejmé, že skupinovým vodovodem je vodovod města Říčany, neboť předává vodu do dalších obcí, do obce Říčany, a dále např. do obce Křenice, Sluštice a Sibřina (přes vodovod žalobce). Vlastníkem skupinového vodovodu je tedy město Říčany, zatímco vlastníky provozně souvisejících vodovodů jsou žalobce a další osoby, které mají napojený svůj vodovod na vodovod města Říčany a odebírají z něj pitnou vodu. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že vodovod města Říčany je třeba považovat za vodovod „místní“, neboť zásobuje více částí stejné obce, zatímco vodovod žalobce je pouze „provozně souvisejícím vodovodem“ připojeným na místní vodovod města Říčany. Dle soudu skutečnost, že vodovod žalobce je připojen právě na vodovod města Říčany (žalobce nemá jiný zdroj pitné vody) potvrzuje závěr, že vodovodem města Říčany je voda předávána do dvou nebo více obcí, jedná se tedy o vodovod skupinový.
49. V další námitce žalobce namítal, že žalovaný zahájil řízení z moci úřední na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10, č. j. 35 C 57/2017-38, ze dne 04. 1. 2018 o zastavení řízení a postoupení věci Ministerstvu zemědělství, ač se z povahy věci (nedostatek dohody mezi soukromými subjekty) jedná výhradně o řízení návrhové. Navíc citované soudní rozhodnutí bylo změněno nejprve usnesením Městského soudu v Praze č.j. 30 Co 87/2018-64 ze dne 14. 3. 2018 a posléze usnesením Nejvyššího soudu ČR č.j. 33 Cdo 4239/2018-129 ze dne 22. 1. 2020 tak, že řízení před Obvodním soudem pro Prahu 10 se nezastavuje. Dle žalobce se tedy věc Ministerstvu zemědělství nepostupuje. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že lze dovodit, že nejpozději dne 26. 2. 2020 (právní moc citovaného usnesení Nejvyššího soudu ČR) odpadl důvod, pro který žalovaný řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zahájil.
50. Městský soud v Praze výše citoval předmětné usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Cdo 4239/2018-129, ze dne 22. 1. 2020, ze kterého dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že Ministerstvu zemědělství zůstala pravomoc rozhodovat právě o bilančních nárocích na zdroje zásobování pitnou vodou, nikoliv ovšem o právech a povinnostech vlastníků provozně souvisejících vodovodů, kteří nebyli schopni uzavřít dohodu. Ohledně obsahu této dohody, tedy právech a povinnostech vlastníků provozně souvisejících vodovodů, bylo Nejvyšším soudem rozhodnuto, že řízení vedené před Obvodním soudem pro Prahu 10 se nezastavuje. Soud pro úplnost ocituje další pasáž z předmětného usnesení Nejvyššího soudu ČR: *„Pokud v kontextu řízení o nahrazení vůle k uzavření dohody upravující práva a povinnosti vlastníků provozně souvisejících vodovodů, jejíž součástí má být „množství předané vody“, jeho určení nepředchází dohoda ohledně bilančních nároků na zdroje zásobování pitnou vodou ze skupinových vodovodů a vodárenských soustav, pak se uplatní procesní postup podle § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř., neboť rozhodnutí Ministerstva zemědělství o bilančních nárocích na zdroje vody je otázkou, na níž závisí rozhodnutí v projednávané věci, kterou však soud není oprávněn v tomto řízení řešit.“* Nelze tak

souhlasit s názorem žalobce, že odpadl důvod, pro který Ministerstvo zemědělství vedlo řízení, naopak na rozhodnutí o bilančních nárocích závisí i rozhodnutí ve věci vedené před Obvodním soudem pro Prahu 10.

51. Soud neshledal důvodnými žalobní námitky týkající se nezákonnosti pro rozpor s právními předpisy.

K vadám řízení

52. K vadám řízení žalobce namítal, že mu byla odňata možnost seznámit se s podklady prvostupňového rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další důkazy, které měl připravené a které souvisely s doložením údajů spotřeby pitné vody za rok 2020 a první měsíce roku 2021. Soud k tomuto konstatuje, že Ministerstvo zemědělství před vydáním prvostupňového rozhodnutí zaslalo účastníkům řízení soupis dokladů založených ve spisové dokumentaci s tím, že účastníci měli možnost si ve stanovené lhůtě kopii konkrétních podkladů tohoto spisu vyžádat a ve stanovené lhůtě se k podkladům vyjádřit. Žalobce této možnosti využil a zaslal prvostupňovému orgánu své vyjádření ze dne 7. 6. 2020, ve kterém namítal, že dokument „Průvodní technická zpráva Křenice“ je neúplný a žádal, aby byly u příslušných vodoprávních úřadů vyžádány úplné spisy k výstavbě vodovodů v obci Křenice a Sibřina.
53. Soud k této námitce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, a předepisuje, že *„[ú]čelem seznámení se s podklady pro rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Pokud je tento účel zajištěn a účastník je řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává, jeví se druhotným, zda je případně stanoveno mezidobí od zaslání poučení a stanovení data, kdy se lze s podklady seznámit“*. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku doplnil, že *„[n]ení samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit“*. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2006, č. j. 7 A 112/2002-36, se podává, že *„[s]myslem [...] je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci“*. smyslem citovaného ustanovení je, aby účastník řízení znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Podle judikatury správních soudů přitom platí, že pokud skutkový stav nedoznal v řízení změn, zejména pokud nebyly provedeny nové důkazy, o nichž žalobce nevěděl, není třeba účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí seznamovat (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, či rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243). Tento závěr dopadá typicky právě na odvolací řízení, pokud odvolací orgán nedoplňuje žádné nové podklady významné pro skutkový stav věci. Současně platí, že případné porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího správního rozhodnutí pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90). Je to přitom žalobce (stěžovatel), kdo má v řízení před správními soudy tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. Žalobce by proto měl konkretizovat podklady, které neměl k

dispozici před rozhodnutím ve věci, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit žalobou napadené rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78).

54. Z výše uvedené judikatury vyplývá, že podstatným je, aby účastník řízení měl faktickou možnost seznámit se s úplným správním spisem. Soud konstatuje, že tuto možnost žalobce měl, když se seznámil s úplným správním spisem, rovněž se k němu písemně vyjádřil a navrhl doplnění dokazování o další listiny. Správní orgán pak o žalobcem navržené listiny sice doplnil správní spis, nicméně z nich při rozhodnutí ve věci nevycházel. Soud shrnuje, že žalobce znal veškeré listiny založené ve správním spise, tj. z logiky věci i ty, o něž byl doplněn obsah správního spisu, jelikož se tak stalo na výslovný požadavek žalobce. Soud tak nevešel na námitku žalobce, že neměl možnost seznámit se s podklady prvostupňového rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
55. Co se týče dokladů ke spotřebě pitné vody za rok 2020, k tomuto se soud již výše vyjádřil. Co se týče žalobcem navrhovaného vyžádání úplných spisů k výstavbě vodovodů v obci Křenice a Sibřina, k tomuto návrhu Ministerstvo zemědělství v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že spisová dokumentace k výstavbě nemůže obsahovat nic, co by bylo rozhodné pro toto řízení. Jak již uvedeno shora, pro předmětné řízení nebylo rozhodným vyřešení otázky, zda povolovaná vodní díla technicky odpovídají potřebnému množství dodávané pitné vody. Neprovedení tohoto důkazního návrhu bylo řádným způsobem ze strany správního orgánu vypořádáno, tato námitka tak není důvodná, jelikož správní orgány nejsou povinny provést veškeré důkazní návrhy účastníků řízení, pokud však některému z jejich návrhů nevyhoví, jsou povinny vysvětlit, proč tak neučinily, což se v dané věci stalo.
56. K námitce žalobce ohledně odmítnutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání, soud konstatuje, že Ministerstvo zemědělství zdůvodnilo, proč nepřikročilo v předmětném řízení k ústnímu jednání, když uvedlo jako důvod vyhlášení nouzového stavu. Soud potvrzuje, že v době předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí od 27. 2. 2021 do 28. 3. 2021 skutečně platil nouzový stav. Nicméně správní řád neukládá správním orgánům povinnost nařizovat ústní jednání, a to ani k žádosti účastníka srov. § 49 správního řádu. Podstatným pro správní řízení je, aby účastník řízení měl možnost seznámit se s úplným správním spisem a vyjádřit se ke všem podkladům. Jak soud uvedl výše, žalobce takovouto možnost měl a využil ji, tudíž žalobce byl řádně seznámen s veškerými podklady, na jejichž základě správní orgány ve věci rozhodovaly. Navíc žalobce ani netvrdil, z jakého konkrétního důvodu mělo být nařízeno ústní jednání v dané věci.
57. Soud připomíná, že musí napadené rozhodnutí zrušit, jak pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak i z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. b), když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu se správním spise. Soud s ohledem na zjištěné vady, uložil žalovanému, aby doplnil obsah správního spisu o dohody uzavřené mezi městem Říčany a společnostmi Vintex, a.s., Contera Investment III. s.r.o. a obci Březí, žalovaný neopomene po doplnění správního spisu poskytnout žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Zároveň žalovaný znovu ověří, zdali jednal se všemi potenciálními osobami, které by mohly být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Soud má na mysli zejména společnost KSF s.r.o. a společnost AOS a.s. v případě, že tyto společnosti nemají s městem Říčany uzavřenou dohodu vlastníků provozně souvisejících vodovodů, jakož i další třetí osoby, jež jsou vlastníky provozně souvisejících vodovodů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, a podle § 76 odst. 1 písm. b) pro podstatné vady řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu se správním spise. Soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, a to zejména v odstavcích 39, 41 až 43 a 45, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření k vyjádření žalobce ze dne 9. 4. 2024, vyjádření k vyjádření osoby na řízení zúčastněné ze dne 10. 4. 2024, účast na ústním jednání dne 17. 4. 2021), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $5 \times 3\,100 = 15\,500$ Kč; paušální částka ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění) za pět úkonů, tj. $5 \times 300 = 1\,500$ Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 20 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Ivana Malého.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2024

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu